

„KérjeteK és kaptok!” Milyen egyszerűen hangzik, és az ember hajlamos azt hinni, hogy nem is kell mást tennie. Csak kér, és kinyújtja kezét, hogy elvegye azt, ami kell neki. Olyan, mint a kisgyerek, aki ha meglát valami neki tetszőt, rögtön el akarja venni, mint az övét. Az ember gyakran ront be oda, mint elefánt a porcelánboltba, ahol ilyen egyszerűen megszerezhető az, ami pillanatnyi vágyait kielégítheti.

Eleinte még kér, aztán természetes módon veszi el azt, ami neki kell. Mily kicsinyessé és erőszakossá tud válni az ember, ha természetessé válik számára, hogy megkap mindent, amit csak akar. Hamuvá válik a kezében minden, amihez csak ér, hiszen mindennek csak addig van értéke számára, míg meg nem szerzi, aztán, ha megvan, mint tucat holmit, valamelyik félreeső zugba veti.

Valóban ezt akarná Jézus, amikor azt mondja: kérjeteK és kaptok? Isten sokkal jobb szülő, mint az ember. Isten nem zsarolható, mint oly sok szülő, akik különféle ajándékokkal próbálják megvásárolni gyermekük szeretetét, és szinte, már kérés nélkül elhalmozzák mindenfélével.

Ugyan, mi ösztönözné a gyermeket arra, hogy értékelje, amit kap, ha minden csakúgy az ölébe hullik? És nincs ez másképp a magát felnőttnek tartó embernél sem. Az ember ugyanúgy viszonyul Istenhez, mint a gyermek a szüleihez. Isten a gondviselője, Ő gondoskodik mindenről, amire gyermekének szüksége van. Neki csak kérnie kell.

De Jézus csak az után ajánlja fel hallgatói előtt, hogy: KérjeteK és kaptok!, miután már tanítása lényegét elmondta, és megtanította: mi az igazi kincs, mi az igazi érték.

Isten úgy szereti gyermekeit, hogy mindent, amije csak van, nekik akarja adni. Állhatatosan kérni, és kitaróan zörgetni nem azért kell, mert Isten süket volna, és elsöre ne hallaná meg, hogy mit szeretnénk, hanem, mert egyrészt, ez által igazoljuk kérésünk komolyságát, másrészt, lehetőségünk nyílik átgondolni kérésünket. Valóban azt szeretnénk megkapni, amit?

Minden eszköz, mely egyre közelebb visz bennünket Istenhez, formálja, csiszolja lelkünket, és közben meg tanulunk helyesen kérni, mert már más értékek számítanak. Nem kicsinyes vágyak irányítják gondolkodásunkat, hanem a bennünk élő Isten szeretete. Így kérésünk is az ebben való tökéletesedéshez igazodik, a többit pedig Isten, kérés nélkül megadja hozzá.

Adhat-e ily hatalmas kincset az ember a gyermekének? Jézus gonosznak nevezi az embert, mert annyi rosszat képes tenni embertársának, és, jónak is nevezi, mert képes az Isten szerinti jó cselekedetre a maga szintjén. És melyik szülő akar rosszat a maga gyerekének? Ha pedig az ember, aki annyi rosszra képes, tud jót cselekedni, mennyivel inkább képes a jóra az Isten, akiben a rossznak még az árnyéka sincs. Minden ember a maga kincséből merít, s miként szolgál vele másokat, a szerint fizetik.

„Azt tedd, amit szeretnél, hogy veled tegyenek!” Ki akar magának rosszat? Mégis sok embernek a maga kárán kell megtanulnia, hogy nem mindegy, melyik kincsből vesz. Rosszból csak rosszat, jóból csak jót lehet meríteni. Van választási lehetőség, van jobb annál, mint ami az embert a felszínen elkápráztatja. Isten kincsestára kimeríthetetlen, Jézus pedig megmutatta az irányt és az utat hozzá.

Tóth Csaba (Budapest)